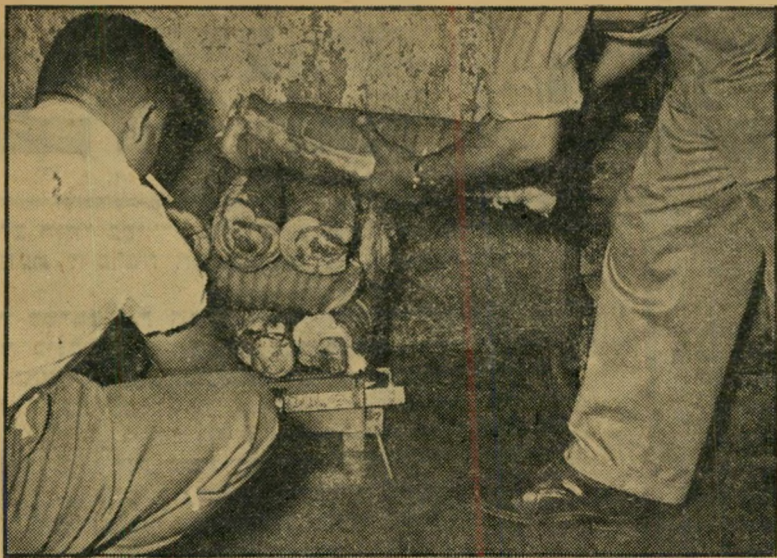

ציד החזירים: השומרים נכנסים לפעולה

תמונות אלה מראות את ההתנגשות הראשונה בין צידי החזיר בתלאביב, לבין מוכריהם אחרי שמונעת העיר החליטה על איסור גידול החזיר ומכירתו בתחומיה, יצאו פקחי העיריה לצייד, כשהם מצויידים ברשימות מוכנות מראש. רוב מוכרי הבשר האסור לא חיכו להופעת הפקחים, החביאו את הבשר מתחת לדלפק. במידה שנתגלתה הסחורה האסורה, היא זולפה בליזול והושמדה. בין השאר הובילה הרשימה של הפקחים אל היגינה, מחסן וחנות לבשר חזיר ומוצריה. שלושת האחים עינב, בעלי העסק, לא התכוונו להיכנע ללא קרב. בפנים היתה כמות גדולה של בשר ושומן חזיר (בתמונה למעלה), אשר חלק ממנה היה מיועד לקיבוץ גבעתי-ברנר. האחים לא רצו להפסיד את סחורתם. הם נעלו את דלת המחסן, הזעיקו את פרקליטם שיתן להם חיפוי חוקי והכריזו: "רק על גופותינו תוציאו את הבשר!" הפקחים הזמינו שוטרים, אולם גם אלה לא יכלו להגיע אל החזיר. עורר-רדין ניפנף בפניהם בספר החוקים, ולבסוף, אחרי משא ומתן מייגע, הסכימו השוטרים להשאיר את החזירים במקומם, עד אשר יכריע בית-המשפט מה יהיה גורלם. הפרט הפיקנטי בכל הפרשה: בין ארבעת השוטרים שגויסו למלחמת הקודש, נמנה גם הסמל עבוד (למטה משמאל), נוצרי יליד נצרת.

מכשיר מיוחד עבורם, משום שלא יכלו לשיי כב או לשבת בכל צורה שהיא.

הטיור הראשון. ברגע זה נכנסה אורחית רגילה לתמונה הקודרת: נציגת הוועד למען החייל של נהריה. מדי יום חמישי היתה מופיעה אצל שני החיילים, מציפה את חדרם בממתקים, דברי מאפה וטוב לב. אך השניים לא יכלו עדיין לאכול, כולל התלוננו על שיעמומם המוחלט, מאחר שלא יכלו גם לקרוא. כעבור שבוע הופיעה האשה שוב, כשמאחוריה סבל נושא מכשיר רדיו.

ששה חודשים תמימים נמשכה הדאגה האמהית, עד אשר, בשבוע שעבר, הגיעה כדרכה נציגת הוועד למען החייל לבית החולים. עמוסה מתנות לשני הפצועים. אך השניים לא היו בחדרם.

האחיות סיפרו כי אותו בוקר עובו ה"שניים לראשונה את מישכבם. הם הלכו לנהריה, להגיד לך תודה" הסבירו.

דרכי חיים

התיק נסגר

אחד הכללים הראשונים בעולם התחנות קובע בפירוט: סכסוכים פנימיים בין אנשי מתבררים בפני בית-דין תורה פנימי. אף אחד מהעבריינים או הפושעים לא יפנה לעולם למסורה על מנת להתלונן על

ניגור בשפע. כשהתפוררה פקעת הגופות הופיעה המש"טרה. חלק מהניצים נעצר ונכלא, חלק נשלח לבית-החולים — והשאר התחלק שוב בין עובדים ושובתים.

תודת האומה

האשה מנהריה

האסון אירע חודשיים לפני מיבצע סיני. שלושה נהגים נכנסו למחסן כדי להצטייד ב"דלק, הם לא הרגישו באחזיק רחיה-אדים, החזיקו בידם פנס לוקס. תוך שניות הפך המקום לגיהנום לוהט.

אנשי המקום, שהתורו עלי-ידי התפוצצות מיכלי הדלק, מצאו שלושה לפידים חיים, מתרוצצים באפולית החצר. הם השי תלטו על הנהגים האומללים, עטפו אותם בשקים, גילגלו אותם בחול לכיבוי האש שאחזה בכגוניהם.

השלושה היו חרוכים קשות בכל חלקי גופם והיה צורך בעירוי דם מידי. לאחר הקרבנות היה סוג דם בלתי-רגיל והיה צורך להטיס סייפר מיוחד לתלאביב, להביא את הדם שציל את חיי הנהג. בנתיים נפטר אחד מהשלושה — דוקא זה שנראה פחות תמור מכולם.

השניים הנותרים, דוד רוש ומנושה כסה, הוכנסו לבית-החולים לחדר נפרד, בו הותקן

במדניה

המשק

אדריכלי התוכניות

שום דבר אינו מלהיב את הדמיון הישראלי יותר מאשר מספרים של תיירות-דיוור מתוכננת. כך קורה שהאזרח הרגיל רואה את ענף הבניה ממעוף ציפור-הנפש, באמצעות הצהרות גלגולות תכופות ברדיו ובקול תונות. אולם מן הקרקע דומה ענף זה לעתים יותר לצב מאשר לציפור.

כשהופיע החודש הירחון הסטטיסטי, ש"הכיל מספרים על פעילות הבניה ברבע ה"ראשון של השנה הנוכחית, נסתבר כי הצהרות השרים ברדיו אינן מושגות על יסודות מוצקים של בטון. המציאות היתה כמעט הפוכה: תחת להראות עליה גדולה בבניה, לקראת העליה ההמונית, הראו ה"מספרים היבשים ירידה גדולה בכל השטחים — מספר הרשימות החדשים לבניה, מספר הבנינים שבנייתם החלה, מספר הבנינים שנגמרו. הירידה: מרבע ועד חצי.

700 ל"י להודש. סיבות הירידה היו שונות, הצטרפו יחד לתמונה בלתי-מעודדת:

- מחסור חמור בכוח אדם, אחרי ש"אנשי-מקצוע רבים נדדו למקצועות אחרים בימי השפל לפני שנה,

- עליה ניכרת בהוצאות החומרים וש"כר-העבודה (מהנדס טוב מגיע ל-700 ל"י, מנהל-עבודה טוב עד למעלה מ-600 ל"י להודש, בדרכים גלויות ומוסוות).

- המחסור הגדול בכסף, ביחוד בענף זה, התלוי בהרבה במסדות ציבור, שאינם משלמים את מחיר בניניהם אלא תוך שלוש שנים. בעוד שהריבית הרשמית לבניה נ"מ צאת בעליה (עד 11%), הרי חלקו של ענף הבניה בסכום האשראי הכללי של המשק פוחת והולך (מ-10% עד 7% ומטה).

כל זה לא הפריע לממשלה להטיל היט"ל גדלים והולכים על חומרי-הבניה, ב"עיקר על ברזל ומלט.

אינדקס יוקר התוכניות. הירידה הכללית תגרום לשורה של תופעות של"ליות: עליה ניכרת במחיר הדירות לאנשים פרטיים, שימוש רב יותר בבתי טרומיים (מוכנים) המובאים מחוץ-לארץ, האטת קצב קליטת העליה (או גידול מחירה). רק תוצ"א אחת לא תהיה: מספר הנאומים הנלהים על תוכניות-הבניה לא יקטן. אינדקס יוקר התוכניות לא יעלה.

עבודה

האזהרה החמישית

גנרית דורון ביפו שונה מרוב גנריות הארץ בפרט אחד: מזה שנים רבות היא קשורה להסתדרות העובדים הלאומיים של תנועת החירות. בעלי המפעל הם אוהדי חירות וגם ועד הפועלים במקום שייך להס' תדרות הימנית. לעומתם, עובד בגנריה מיעוט קטן של פועלים השייכים להסתדרות העובדים הכללית.

ראובן ירונובסקי, גנר סוג א', היה שייך ליו"ב הימני. עד אשר יום אחד הזהירו אחד משני האחים בעלי המפעל, כי יפוטרו אם לא יפסיק את תעלוליו ויתמסר ביתר רצינות לעבודתו. ירונובסקי לא התייחס ברצינות לאזהרה. הוא היה בטוח כי בעל הבית לא יהיה מוכן לשלם לו את סכום הפיצויים שהצטבר במשך שנות עבודתו במפעל.

אולם כאשר נמסרה לו אזהרה שניה — הפעם גם עלידי ועד העובדים — החליט ירונובסקי לעשות משהו ממש להבטחת פרנסתו. הוא הצטרף להסתדרות העובדים הכללית.

עבודה כרגיל. חלפו חודשיים מיום האזהרה השניה. ראובן ירונובסקי חש את עצמו בטוח מאחורי גבה של ההסתדרות האדירה, לא התייחס ברצינות יתירה לאזהרות מספר שלוש וארבע. עם האזהרה החמישית, ניתנה לו גם הודעת פיטורים.

ועד העובדים תמך בפיטורי ירונובסקי אולם ארבעת העובדים המאורגנים בה"ס תדרות הכללית התנגדו לה, הכריזו שביתה. יתר 12 חבריהם התעלמו מכרזות "כאן שובתים", המשיכו בעבודתם כרגיל. השבוע הרוגשה תסיסה במדרכת השובתים, מול הכניסה לנהריה. הפועלים השובתים תימם התקברו למפעל, כשמאחוריהם תגבורת "כללית", בהדרכתו של אחד ממכירי ה"ס תדרות העובדים הכללית. תוך שניות הסכה גנרית דורון לשדה קרב רחי דמים. פטי"ש, קרשים וסדנים התפוצפו באוויר, הדם

כיוונו
נכיוו!

בנק דיסקונט
לישראל
בע"מ